

Jeg er aldrig flov over min mor

Mennesker, der lever af at være humoristiske er ikke nødvendigvis særligt sjove derhjemme, men det er Lisbet Dahl, forsikrer hendes yngste søn Gustav. Især når hun slår sine tæer på døren. Af temperament er mor og søn meget forskellige, men grine sammen det kan de, hør selv her.

Af Pia Melander Guilbert

Hun hidser sig op over små ting. Han er rolig, mere velovervejet. Og når hun råber, at DET burde han da have regnet ud, svarer han i sit mest beherskede tonefald, at han altså ikke kan læse hendes tanker.

Lyder det som et gammelt ægtepar?

- Vi er næsten et ægtepar, konstaterer han, og så griner de begge.
- Humoren har vi til fælles, forklarer hun.
- Til tider, svarer han, og så griner de en gang til.

Selvfølgelig skændes vi

Ser man bort fra humoren, er Lisbet Dahl og hendes yngste søn, Gustav på 18 år, enige om, at de ikke ligner hinanden af sind. Gustav har arvet mere fra sin far, lyddesigner Claus Wolter. Også efternavnet.

- Min mor og jeg passer godt sammen, men vi er meget forskellige, understreger Gustav, da vi sidder i Gentoftes villaens lyse hjørnesofa.

Lisbet: - Jo ældre Gustav bliver, jo mere tydeligt er det, at han har sin fars temperament. Jeg råber og skriger og kan være meget impulsiv. Det skal være NU, eller nu kan faktisk allerede være lidt for sent. Gustav er generelt mere rolig. Hvis jeg siger: "Skal vi tage til London i morgen?", svarer han: "I m o r g e n ? N u h a v d e j e g l i g e p l a n l a g t...".

Gustav resolut: - Jeg snakker slet ikke så langsomt. Jeg kan bare godt lide, at tingene sker mere øøøh planlagt impulsivt. Jeg har måske forberedt, at jeg skal det og det, og så kommer min mor bare og siger: "Kom nu, så gør vi lige det her".

Hvordan passer I så sammen?

Gustav: - Vi har det godt i hinandens selskab, og vi *bor* jo sammen.

Lisbet: - Vi er nok ikke så meget mor og søn længere. Gustav er jo voksen. Jeg har mine opgaver, og han har sine, og så hjælpes vi ad. Jeg kan godt komme hjem og sige: "Ååh hvor er jeg træt, kan du ikke lave mad", og så gør han det.

Gustav er jo dit yngste barn, så man kunne tro, at du netop holdt fast i mor- søn-forholdet?

Lisbet: - Det har aldrig ligget til mig. Jeg holder meget af, når børnene bliver voksne og fornuftige, og man kan diskutere ting med dem, men Gustav og jeg er begge dårlige til at kommunikere ud, hvad vi tænker, så selvfølgelig skændes vi engang imellem, især når jeg er træt, urimelig og uligevægtig op til en premiere. Men så får vi det ud.

Gustav: - Ja det gør du.

Lisbet: - Jeg råber og skriger over små ting. Slår jeg en tå ind i døren eller er affaldsposen så proppet, at jeg ikke kan få den ud af stativet, bliver jeg vanvittig, men de store ting tager jeg køligt.

Gustav: - Det er rigtigt. Min mor er meget large, og hvis jeg spørger hende om noget, svarer hun altid: "Ja ja, det finder vi ud af. Det er ikke noget problem".

Han ser et øjeblik meget spekulativ ud og tilføjer så drillende:

- Nu sidder jeg og bliver i tvivl om, om det er noget hun siger, fordi hun i virkeligheden ikke kan overskue problemet.

Og så griner de begge – igen.

Den om tenoren

Ja, Gustav har tydeligvis også arvet sin mors talent for det lille tvist, der gør, at noget, man som udgangspunkt troede, var en seriøs samtale, ender med at lyde mere som en vittighed. Men han skal *ikke* være skuespiller.

Gustav: - Jeg kan godt lide teater og skuespil og synes, det er sjovt at se cirkusrevyen, men jeg har altid været mere optaget af musikken.

Lisbet: - Der har aldrig været nogen tvivl om, at Gustav skulle være musiker.

Gustav: - Så nu kommer den.

Lisbet: - Hvad for en?

Gustav: - Den om tenoren.

Lisbet: - Ja det er rigtigt, da Gustav var lille, troede jeg fuldt og fast, at han skulle være tenorsanger. Han var to år, da Wagners "Niebelungens ring" blev transmitteret fra Århus. Den er jo meget voldsom, og Gustav stod bare fuldstændig bjergtaget foran fjernsynet. Man kunne se på ham, at han var inde i det og syntes, det var fantastisk.

Lisbet: - En anden typisk historie om Gustavs musikalitet og hele hans karakter stammer fra dengang, min ældste søn, Jacob, skulle giftes. Vi sidder i kirken. Gustav er tre år, og vi synger "Det er så yndigt at følges ad". Pludselig ser jeg, at Gustav græder og spørger ham, hvad der er i vejen. "Jeg kan ikke huske den", hikster han, men han havde aldrig hørt den før. Det var bare så sårende for ham, at han ikke kunne synge med. Tre måneder senere skulle min datter Louise giftes, og der havde Gustav lært den udenad. Så sad han der og sang, fuldstændig rent med lys barneklang. Folk blev helt stille. Og da vi så kom til næste vers, sang han nøjagtig det samme en gang til: "Det er så yndigt at føøølges ad", og han opdagede ikke, at vi andre sang noget andet.

Stod Gustav også omme bag scenen, når du var ude at spille Lisbet?

Lisbet: - Nej, jeg har aldrig rigtig haft mine børn med. Vi havde en barnepige, der boede hos os, og så har han fået lov til at komme ind og se det, jeg lavede, da han havde alderen til det.

Gustav hvordan var det som barn at færdes i skuespilmiljøet?

- Det var spændende, men en del af hverdagen. Det kunne også være hårdt, fordi jeg i perioder ikke så min mor så meget. Hun var der om morgenen, så kom hun tilbage klokken 15, gik igen klokken 16, og så kom hun først hjem ved midnat. Når det var sådan, fik jeg nærmest en ny mor i barnepigen.

Han kigger på Lisbet og spørger så:

- Kan du huske dengang, jeg ikke ville have, at du skulle gå, og du smækkede døren over mine fingre?

Lisbet: - Nej.

Gustav: - Det var en aften, hvor hun skulle ud at spille, og jeg tiggede: "Bliv hjemme, det kan du godt". Til sidst blev hun lidt irriteret og sagde: "Nu går jeg!" Så løb jeg efter hende og satte en hånd i døren, fordi jeg ikke ville have, hun skulle lukke den. Det så hun ikke, så hun smækkede den lige over mine fingre.

Lisbet: - Det var skrækkeligt.

Lisbet hvad?

Skal Gustav beskrive atmosfæren i barndomshjemmet med et ord, må det blive "livligt!"

Gustav: - Her er altid kommet mange mennesker, og det, at der hele tiden sker så meget, har nok også betydet, at min mor og jeg har et andet forhold, end mine venner har til deres familie.

Lisbet: - Ja, bare vi er de nærmeste, børn, svigerbørn og børnebørn, er vi 14. Til en almindelig fødselsdag kan vi godt komme op på 25. Og hvis det nogensinde skulle ske, at jeg fik indbrud i mit hjem, tror jeg ikke, jeg ville have den der følelse af at være blevet befamlet af fremmede mennesker, for der er altid fremmede i vores hus.

Gustav: - Mange af mine venner er ikke vant til den store gæstfrihed, min mor udviser. Jeg siger altid, at de bare skal komme forbi, hvis de har lyst, også selvom jeg ikke er hjemme.

Lisbet: - Gustav har nogle gange en hel ungdomsklub nede i kælderen, og tit bliver de også og spiser. Jeg kan alligevel ikke finde ud af kun at købe ind til to mennesker, desuden er jeg en selskabspapegøje, der elsker at have mennesker omkring sig.

Så Gustav må aldrig flytte hjemmefra?

Lisbet: - Jo det må han gerne, når han er parat til det. Jeg holder også meget af at være alene, og Gustav har også altid været meget hos sin far. Det har i øvrigt den fordel, at vi ikke har været nødt til at have det der forhold, hvor man bliver trætte af hinanden, og han tænker: "Hvor jeg dog hader kællingen".

Gustav, hvad siger folk, når du fortæller, hvem din mor er?

Gustav: - Det er aldrig noget af det første, jeg siger. Folk har mange fordomme, og det kan hurtigt virke som om, jeg praler, hvis jeg fortæller et eller andet om min mor. Jeg synes heller ikke, det er vigtigt at få sagt.

Hvad så hvis de spørger, hvad dine forældre laver?

Gustav: - Så siger jeg, min far er lyddesigner og min mor er skuespiller. Så siger de: "Nå hvad hedder din mor?". Og jeg svarer "Lisbet". "Lisbet hvad?", spørger de så, men der prøver jeg altid at dreje samtalen over på noget andet.

Lisbet medfølende: - Nåårh.

Gustav: - Ja, men det er også fordi, hun er så dårlig, som hun er... Nej, som regel fortæller jeg det først, når jeg er kommet lidt ind på folk. Typisk bliver de lige stille et øjeblik, når det går op for dem.

De fleste danskere føler jo nok, at de kender din mor. Er det noget, du mærker noget til?

Gustav: - Ja, det er lidt skræmmende, at jeg kan møde mennesker, der nærmest kender min mor bedre, end jeg selv gør. Det er selvfølgelig kun udefra set, men jeg har oplevet, at folk har fortalt mig noget om min mor, jeg ikke selv vidste. Så går jeg hjem og spørger hende, hvorfor hun ikke har fortalt mig det, og så svarer hun: "Det er sgu da lige gyldigt".

Bliver du nogensinde flov over din mor?

Gustav: - Kun når hun flipper ud nede i supermarkedet.

Hvad flipper hun ud over der?

Lisbet: - Det er igen de små ting. Hvis jeg tager noget, og der er noget andet, der ryger på gulvet, kan jeg godt finde på at råbe: "Så for helvede da også" eller et eller andet.

Gustav: - Ja man skulle tro, det kun var derhjemme, hun gjorde det, men hun er faktisk aldrig bleg for at råbe op. Så går jeg bare lidt væk og ryster på hovedet af hende ligesom de andre.

Gustav: - Ellers bliver jeg aldrig flov over min mor. Når hun kommer ned på mit værelse, mens vi sidder en flok gutter og drikker, tager jeg altid lige en dans med hende i stedet for at sige: "Gå nu ud mor".

Er Lisbet en sjov mor?

Gustav: - Ja for helvede! De fleste vil nok sige, at Lisbet Dahl er morsom, men jeg tror, jeg ser det sjove i nogle andre ting. Når hun hidser sig op over, at hun har slået sin tå ind i døren for eksempel. Alternativt kunne jeg vælge at begynde at græde.

Lisbet: - Ja og så ville der ofte stå sådan en skrigende dreng ovre i hjørnet.

Fælles latter. Så tilføjer Lisbet med noget, der virker som et skælmisk glimt i øjet:

- Vi kan grine sammen ad mennesker, både os selv, dem vi kender, og dem vi ikke kender...

Og på vejen hjem bliver journalisten pludselig bange for, om hun har et stykke broccoli mellem tænderne, åbent tissehul eller noget andet, der gør, at Lisbet og Gustav nu sidder og griner ad hende.

Bokse

3 egenskaber Gustav synes kendetegner Lisbet:

Humoristisk

Temperamentsfuld

Og kærlig... "Lyder det ikke som om, hun er meget sød så?"

3 egenskaber Lisbet synes kendetegner Gustav

Velovervejjet

Kærlig

Musikalsk

Blå bog

Lisbet Dahl

Født 1946

Skuespiller og instruktør og forfatter til selvbiografien "At overkomme livet". Aktuel i Cirkusrevyen 2009 som spiller fra 28. maj til 29. august.

Privat: mor til fem børn, hvoraf Gustav er den yngste. Single.

Gustav Wolter

født 1990

Gustavs far er lyddesigneren Claus Wolter. Går i gymnasiet og har et band